

EU-ER DET OS ALLE SAMMEN?

Af Asger Aamund, den 13. juli 2018

Det europæiske samarbejde trænger stærkt til en konstruktiv debat om rammerne og målene for vores fælles fremtid. Hverken tilhængere eller modstandere af den eksisterende samarbejdsstruktur lytter til hinanden, men befinder sig trygt og godt i egen lejr, hvor frisindet kun blomstrer blandt ligesindede. Diskussionerne bliver særligt betændte, når EU og de senere års folkevandring ind i Europa kædes sammen. "EU-det er jo os alle sammen", lyder det evige omkvæd fra Europabevægelsens stormtropper og mange politiske støtter, sådan at forstå, at nok kan der være mindre udfordringer i EU's drift og opbygning, men stort set er der ikke noget at komme efter. Partier og bevægelser, der ønsker en anden facon på det europæiske samarbejde bliver af medier og dominerende politisk tænkning stemplet som 'populistiske', der kun er ude på at sælge politisk svindelmedicin til godtroende vælgere. Hvis kritikken af EU tilmed kædes sammen med Unionens migrantpolitik, er man ikke bare populist, men også 'højreradikal'. Hører man imidlertid til på den ekstreme højrefløj, går man ind for et styre, der bekender sig til Gott, Kaiser und Vaterland med al magt til storkapitalen og militæret. Det er ikke lige den politik, der figurerer i partiprogrammerne hos det hollandske Frihedsparti, Sverigesdemokraterne og Dansk Folkeparti. Hvis DF er højreradikal, så er Socialdemokratiet det også. Det er der dog endnu ikke nogen, der har turdet sige højt.

Uanset, hvordan man ser på Unionen, er der hos alle europæere et oprigtigt ønske om et tæt samarbejde landene imellem. Man vil gerne have frihandel, fælles normer og standarder, konkurrenceregulering, trafikovervågning og politisamarbejde. Men meningene begynder at brydes, når det kommer til migration, beskæftigelse, penge- og finanspolitik, forsvar og kulturelle grundværdier. I eventyret havner den grimme (danske) ælling i et hus, som " var så elendigt, at det ikke vidste til hvad side, det skulle falde, og så blev det stående". Dette billede passer perfekt til EU's politiske struktur, som i dag er en ruin. Hvis vi inden det er for sent, skal have en konstruktiv debat om det europæiske samarbejdes fremtidige mål og midler, må vi først erkende, hvad der er galt med det eksisterende EU.

For det første er EU ikke et demokrati, men et bureaukrati. EU-parlamentet har ikke ret til at fremsætte lovforslag, som skal komme fra Kommissionen. Det svarer til, at Folketinget kun måtte debattere og stemme om lovforslag, der var udarbejdet af departementcheferne. EU's Ministerråd var oprindeligt tænkt som et parlamentarisk 'Overhus', men har aldrig fungeret efter hensigten. Medlemmerne, som er EU's statschefer, er valgt nationalt og skal genvælges nationalt. Engagementet i EU er derfor beskedent, og alt initiativ er derfor overladt til Kommissionen, som er den egentlige magtfaktor i Unionen. Dette har medført, at hvert år gennemføres i Danmark mere end tusind EU-love uden om Folketinget (Udenrigsministeriet). EU's handlekraft og autoritet er ikke nedfældet i et formaliseret ansvar, hvad der har ført til en række katastrofale fejltagelser og initiativer. Uden nogen som helst hjemmel i EU-traktaterne iværksatte EU en boykot af Østrig i år 2000, fordi Frihedspartiet blev optaget i den østrigske regering. EU vendte ryggen til borgerkrigen i Jugoslavien og er således medansvarlig for konflikten over 200 000 dødsopfre. EU nægtede Danmark opbakning og moralsk støtte under Muhammedkrisen, og ingen ansvarlig politiker har modsagt Udenrigskommissær Mogherinis idiotiske erklæring om, at politisk islam skal have en plads i Europa. EU-kommissionen nåede med migrantkrisen et foreløbigt lavpunkt.

Efter eget ønske fik EU overdraget ansvaret for administrationen af Schengen aftalen og EU's ydre grænser i 1997 gennem Amsterdam Traktaten. EU har imidlertid intet foretaget sig i den efterfølgende periode, og derfor opstod folkevandringen ind i det grænseløse Europa med kulminationen i 2015. EU-kommissionen har dog ikke med røde ører erkendt den skamløse misligholdelse af sine forpligtelser, men har tværtimod

kritiseret en række medlemslande for mangel på solidaritet, fordi man ikke ville modtage de migranter, som Kommissionen ved sit politiske mandatsvig havde bragt ind i Unionen. EU-kommissionen er i gang med at sikre sig central kontrol med Unionens samlede finans- og forsvarspolitik samtidig med at separatistbevægelser i Skotland, Nordirland, Belgien, Baskerlandet, Catalonien, Korsika og Norditalien bevæger sig i den stik modsatte retning i deres kamp for frihed og selvbestemmelse.

Vi trænger til en frisk og fordomsfri debat om det fremtidige europæiske samarbejde, som vi jo alle ønsker realiseret. EU's nuværende struktur er hægtet af udviklingen og derfor dødsdømt. Men det er sidste udkald for reformer, ellers vil vi i de kommende år være de skyldige vidner til et EU, der langsomt men støt stævner mod sin grav.